

er gratis. Der er kun ét sted at hente pengene, og det er hos trækdyrene, dem, som i forvejen er underlagt verdens højeste skattetryk, for i finansloven findes der nemlig ikke dækning for nogen af løfterne.

Hvad fik fiskeren, der er underlagt satellitovervågning og så små kvoter, at de er opbrugt, før hans båd kommer ud af havnen, at vide? Ham var der ingen positive meldinger til. Regeringen har oven i købet fundet det forsvarligt at ophæve fiskekvoterne på Færøerne, men ikke i Danmark, selv om begge fiskerflåder fisker i Nordsøen. Hvis det er forsvarligt at fiske uden kvoter på Færøerne, er det naturligvis lige så forsvarligt i resten af Nordsøen.

Hvad med skibsværftsarbejderen i Frederikshavn, der må se danske arbejdspladser forsvinde til statsstøttede udenlandske værfter?

Hvad med håndværkeren, der i stigende omfang oplever gør det selv-arbejde eller selv må arbejde sort i fritiden for at klare dagen og vejen?

Hvad med den lille erhvervsdrivende, der gratis skal trække for staten med administrative byrder? Hvor er de forslag, der skal fjerne blankettyranniet? Løfter var der nok af, men det kneb med vilje og handling.

Hvad med landmanden, der snart ikke kan drive sin gård på en fornuftig måde, fordi han kvæles i hysteriske miljøkrav og grønne afgifter?

Hvad med industriarbejderen på Danfoss, der må se sin arbejdsplads forsvinde til Polen på grund af alt for høje omkostninger i Danmark?

Hvad var der af positive nyheder til de små mennesker, der har været klemte i det danske bureaukrati, til en Krudt-Peter eller en Sø-Peter eller andre danskere, som på deres egen krop har mærket bureaukratiets svøbe og miljøkommissærernes vi alene vide-diktatur?

Statsministerens ord om, at det offentlige system skal fornys, er ikke nok. Det er ikke ord, vi har brug for; det er handling. Der var intet som helst positivt i statsministerens tale til trækdyrene, som i den sidste ende er dem, der finansierer det danske samfund. De har kun udsigt til fortsat at blive plukket i skatter og afgifter; læsset bliver tungere og tungere, og der bliver færre og færre til at trække det.

Fremskridtspartiet vil i det kommende folketingsår fremlægge en række konkrete initiativer. Vælgerne har nemlig krav på konkrete forslag, de kan tage stilling til. Valgflæsk burde ikke være hovedindholdet i en åbningstale, det er for

sølle. Derfor burde statsministerens åbningstale være afsluttet med udskrivningen af et folketingsvalg.

Fremskridtspartiets forslag, som vi vil lægge frem, er forslag, som er nødvendige, hvis skuden skal rettes op. Hvis Danmark skal ud af de store økonomiske problemer og bringes på fode, så går det ikke med årlige renter på den forkerte side af 60 mia. kr. De mange milliarder er direkte årsag til, at velfærdssamfundet er i krise.

Der er kun én vej ud af problemerne: offentlige besparelser og skattelettelser, der kan skabe fornyet dynamik i dansk erhvervsliv. Det er kun produktion i de private virksomheder, der kan redde velfærdssamfundet. Det er nødvendigt igen at gøre det attraktivt at starte egen virksomhed. Det alt for høje skattetryk skal ned, vi skal væk fra det socialistiske formynderi, hvor staten bestemmer både det enkelte individs behov, og hvad pengene skal gå til. Forsørgersamfundet har spillet fallit, og kommer vi ikke op af sumpen nu, er perspektiverne uhyggelige.

Det danske skattesystem koster tusinder af danske arbejdspladser. Det er snart 25 år siden, at Fremskridtspartiet foreslog en skattefri bundgrænse på 60.000 kr. Forslaget er i dag mere aktuelt end nogen sinde, og Fremskridtspartiet har med tilfredshed noteret, at andre også er begyndt at få øjnene op for, at det er nødvendigt med en lavere beskatning af de lave indkomster, hvis det fortsat skal være attraktivt at tage et job eller drive privat virksomhed i Danmark. Dansk erhvervsliv har brug for frihed. Tilskudsordninger fører kun til konkurrenceforvriddning. Skattestrykket dræber enhver naturlig trang til at yde en ekstra indsats; det kan simpelt hen ikke betale sig.

Taberne er de arbejdsløse, som regeringen har gjort til klienter; så ved man jo også, hvor man har dem. De arbejdsløse placeres i forskellige ordninger på overførselsindkomster. Det kaldes aktivering, orlovsordninger, efterløn, overgangsydelse og meget andet. Derved optræder de ikke i den officielle arbejdsløshedsstatistik, som omfatter 250.000 personer, mens det reelle tal, jobunderskuddet, er 455.000; det er det tal, der gælder. Hvorfor skal de arbejdsløse f.eks. ikke som bistanusklienterne arbejde for dagpengene? På den måde kunne vi få løst en lang række af de opgaver, der trænger sig på, uden at udgifterne ville forøges.

Udlisitering af det offentlige opgaver halser efter den nødvendige udvikling. Når udlisitering endelig sker, foretager det offentlige så